

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Μάντεψε ποιος
θα φύγει απόψε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2002, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Lee Avison/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2002,
με τον τίτλο «Τον άντρα σου κεράτωνε και μάγια μην του κάνεις»
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Μάιος 2015, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1178-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1179-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατσοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Μάντεψε ποιος
θα φύγει απόψε

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, Λιβάνης, 1999
Όταν το χιόνι χόρευε με τη φωτιά, Λιβάνης, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, Λιβάνης, 2000
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, Λιβάνης, 2004
Μην πυροβολείτε τη νύφη, Λιβάνης, 2006
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007
Το φιλί του δράκου, Λιβάνης, 2007
Σουίτα στον παράδεισο, Λιβάνης, 2008

Για παιδιά

Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Η γυναίκα της σοφίας, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015

Για παιδιά

Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι, 2011
Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται η επανέκδοση του:

Ο γιος της βροχής

*Στη Μαρία, αλλά και κάθε Μαρία
που πίστεψε ότι η μέρα του γάμου της
ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής της...*

1

Η ΦΩΦΩ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ το μπάνιο τυλιγμένη στο φθαρμένο πορτοκαλί μπουρνούζι της και κοίταξε αναποφάσιστα τη ζυγαριά που ήταν ακουμπισμένη στο χολ. Την είχε αγοράσει στις εκπτώσεις πριν από μια βδομάδα, όμως ακόμη δεν είχε τολμήσει να ανέβει να ζυγιστεί. Το ήξερε πως τελευταία τα κιλά της είχαν πάρει την πάνω βόλτα, όμως πείναγε, πείναγε συνεχώς· ειδικά μετά τη δεύτερη εγκυμοσύνη της, πριν από δώδεκα χρόνια, το κορμί της δε θύμιζε με τίποτε το άλλοτε κλαράκι της γειτονιάς. Ήταν πάντα ένα λεπτό κοριτσάκι και μέχρι που παντρεύτηκε και έμεινε έγκυος διατηρούσε τα ίδια κιλά, πενήντα τρία και μισό.

Τώρα έβλεπε τη φιγούρα της στις βιτρίνες των καταστημάτων, που όλο φάρδαινε και φάρδαινε, και έτσι όπως πήγαινε, θα καθρεφτιζόταν μόνο εκεί, μια και στους κανονικούς καθρέφτες μπορούσε να βλέπει μόνο το μισό κορμί της να χωράει.

Κρέμασε διστακτικά το μπουρνούζι στην κρεμάστρα του χολ, έβγαλε τις άθλιες πλαστικές παντόφλες και ανέβηκε όσο πιο ελαφρά μπορούσε πάνω στη ζυγαριά. Η κόκκινη βελόνα της φάνηκε ότι έβγαλε φωτιές και οι αριθμοί άρχισαν

να στριφογυρίζουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Πήγαν εμπρός, πήγαν πίσω, ώσπου σταθεροποιήθηκαν σε ένα νούμερο. Η Φωφώ κράτησε την αναπνοή της και το κοίταξε. Ογδόντα δύο. *Δεν είναι δυνατό, σκέφτηκε. Την τελευταία φορά που ζυγίστηκα ήμουν εξήντα τρία κιλά.* Πότε ήταν η τελευταία φορά; Πριν από τέσσερα χρόνια στο σπίτι της μάνας της στην εξοχή. Κατέβηκε και ξανανέβηκε γρήγορα. Ογδόντα δύο και μισό έδειξε η βελόνα!

Βεβαιώθηκε ότι η ζυγαριά δεν έκανε λάθος. Σίγουρα είχε φορτωμένα σχεδόν τριάντα κιλά επιπλέον στο κορμί της. Έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα τσίτσιδη και άνοιξε την πόρτα της τρίφυλλης καρυδένιας ντουλάπας με τον ολόσωμο καθρέφτη. Ίσιωσε την πλάτη της και παρατήρησε προσεκτικά το σώμα της. Τα στήθη της φάνταζαν σαν δυο μισοφουσκωμένα μπαλόνια, η κοιλιά της σχημάτιζε δίπλες, τα μπούτια της ήταν τεράστια, ο κώλος της θύμιζε μικρό ελικοδρομίο και η κυτταρίτιδα έκανε παρέλαση από τον λαιμό μέχρι τις γάμπες της. Τον τελευταίο καιρό απέφευγε συστηματικά τέτοιου είδους εξερευνήσεις και ο μόνος λόγος που άνοιγε την ντουλάπα της ήταν για να πάρει κάποιο ρούχο.

Πώς έχω καταντήσει έτσι; σκέφτηκε. Μια αγελάδα με ανθρώπινο πρόσωπο... Κοίταξε τα ξεθωριασμένα ξανθά μαλλιά της και τη σκούρα, άβαφη ρίζα, που σχεδόν έφτανε τους τρεις πόντους. Τα μάτια της είχαν μαύρους κύκλους, τα βλέφαρά της είχαν σακουλιάσει από το πάχος και το πιγούνι της είχε χαθεί κάτω από στρώματα λίπους! Το δέρμα των χεριών της ήταν ξεραμένο, το κόκκινο μανό στα νύχια είχε ξεφτίσει, τα νύχια των ποδιών της χρειάζονταν κόψι-

μο. Έμοιαζε με κάποια αστεία καρικατούρα των κόμικς και της ήρθε να βάλει τα γέλια. Δεν μπόρεσε.

Όπως ήταν γυμνή, προχώρησε και άνοιξε το συρτάρι του παλιού μπουφέ, όπου υπήρχαν σκορπισμένες διάφορες φωτογραφίες. Έψαξε για λίγο, ώσπου βρήκε μια έγχρωμη φωτογραφία της με μαγιό. Γύρισε στην κρεβατοκάμαρα, κάθισε στο κρεβάτι απέναντι από τον καθρέφτη και παρατήρησε την αποτυπωμένη εικόνα της μέσα στον χρόνο.

Ήταν είκοσι χρόνων, όρθια, στηριζόταν σε έναν βράχο, στην Ύδρα. Φορούσε ένα υπέροχο μικροσκοπικό κόκκινο μπικίνι με άσπρα πουά. Τα πλούσια καστανά μαλλιά της έφταναν μέχρι τη μέση της, το στήθος της ήταν ολόρθο, και μάλλον αυτό στηρίζε το σουτιέν της, η μέση της λεπτή σαν δαχτυλίδι, οι στρογγυλοί γοφοί της τόσο προκλητικοί! Τα καλοσηματισμένα πόδια της έδεναν αρμονικά με το υπόλοιπο κορμί. Φάνταζε σαν μια μικρή θεά Αφροδίτη! Ξανακοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Αυτό που έβλεπε απέναντί της δεν είχε καμία σχέση με το κορίτσι της φωτογραφίας. Κι όμως, και οι δυο φιγούρες ήταν η ίδια γυναίκα. Πώς είχε καταντήσει έτσι... Πώς την είχε καταντήσει ο γάμος της. Ο γάμος της... Όταν παντρεύτηκε τον Μηνά, πίστεψε ότι δεν υπήρχε πιο ευτυχισμένη γυναίκα στον κόσμο. Τώρα η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ήταν όταν αυτός έλειπε από το σπίτι.

Το τηλέφωνο χτύπησε δυνατά και την έκανε να πεταχτεί αλαφιασμένη, λες και έκανε κάτι παράνομο εκείνη τη στιγμή. Ξεκρέμασε το μπουρνούζι, το φόρεσε και με βιαστικά βήματα προχώρησε στο σαλόνι.

«Εμπρός;» έκανε ανόρεχτα.

Η βροντερή φωνή του άντρα της σφύριξε στα αυτιά της.

«Έλα, γιατί έκανες τόση ώρα να σηκώσεις το ρημάδι;»
«Ήμουν στο μπάνιο, γι' αυτό. Πώς πήγε το ταξίδι; Φτάσατε κιόλας; Τα παιδιά καλά;»

«Ναι, καλά είμαστε. Έχεις τους χαιρετισμούς της μάνας μου, τον πατέρα μου δεν τον είδα ακόμη».

«Να μου τους φιλήσεις όλους».

«Γεια».

Προλάβει να ακούσει το ξερό κλικ του ακουστικού. Ούτε «να προσέχεις» ούτε «θα μου λείψεις» ούτε...

Πόσο καιρό είχε να της πει «Σ' αγαπώ»; Σχεδόν δεκαοχτώ χρόνια παντρεμένοι, ήταν ζήτημα αν της το είχε πει έξι εφτά φορές. Μία όταν την πρωτοφίλησε, μία όταν της πήρε την παρθενιά, μία όταν αρραβωνιάστηκαν, μία όταν έπεισε τον πατέρα της να τους αγοράσει σπίτι, μία φορά που μέθυσε και ήταν στα κέφια του, μία όταν του έκανε τον γιο και μία όταν χώρισε από μια γκόμενα που παραλίγο να τους τινάξει το σπίτι στον αέρα. Κάθε χρόνο, Αύγουστο μήνα, σαν έπαιρνε ο Μηνάς την καλοκαιρινή του άδεια, έφευγαν οικογενειακώς για το χωριό των γονιών του στη Λίμνη Πλαστήρα, μισή ώρα από την Καρδίτσα, και έμεναν εκεί μέχρι να τελειώσει η άδεια. Για δεκαεφτά συναπτά έτη δεν έφερε ποτέ αντίρρηση, δεν παραπονέθηκε για το πόσο βαριόταν το χωριό, όπου όλη η μέρα της σπαταλιόταν στο να συγυρίζει, να μαγειρεύει, όχι μόνο για την οικογένειά της και τα πεθερικά, αλλά και για τους συγγενείς και φίλους που μαζευόντουσαν στο σπίτι να δουν τον Μηνά. Ζήτημα αν προλάβαινε σε έναν μήνα να πάει δυο τρεις φορές στη λίμνη να κάνει ένα μπανάκι. Άσπρη σαν το γάλα έφευγε από την Αθήνα και κατάσπρη ξαναγύριζε.

Έβλεπε τα μπρούντζινα από την ηλιοθεραπεία σώματα των υπολοίπων και προσπαθούσε να κρύψει τα ασπρουλιάρικα μπράτσα της κάτω από ελαφρές ζακετούλες. Αν κατά τη διάρκεια όλου του καλοκαιριού είχε χρόνο και κέφια ο Μηνάς, πήγαιναν στο εξοχικό των γονιών της στη Σαρωνίδα· εκεί πραγματικά ξεκουραζόταν λιγάκι και έπαιρνε ένα ελαφρό ροδοκόκκινο χρωματάκι η επιδερμίδα της. Όμως αυτό γινόταν όλο και πιο σπάνια. «Οι γέροι παραμεγαλώσανε», της έλεγε ο άντρας της, «με έχουν ανάγκη. Στη χάση και στη φέξη τους βλέπω. Γι' αυτό θέλω στην άδειά μου να είμαι εκεί κοντά τους». Ήταν μια καλή δικαιολογία, αν σκεφτείς ότι η Καρδίτσα ήταν πολύ κοντά και αυτός δεν έχανε την ευκαιρία να ξεπορτίζει τα βράδια, τάχα ότι έβλεπε φίλους, ενώ ξημεροβραδιαζόταν στα μπουζούκια και στα κλαμπ της πόλης.

Φέτος ήταν η πρώτη φορά που αρνήθηκε να τον ακολουθήσει. Είχε παρουσιάσει κάτι προβλήματα η μέση της και έπρεπε να παραμείνει πίσω και να κάνει θεραπείες. Ήταν μια καλή δικαιολογία να μείνει μόνη της, να ξεκουραστεί, να σπαταλήσει όπως γούσταρε τον χρόνο της, να φροντίσει τον εαυτό της.

Κοίταξε απογοητευμένη το πρόσωπό της στον καθρέφτη ακόμη μια φορά και μετά πήγε στην κουζίνα και άνοιξε το ψυγείο. Αυτό, φορτωμένο όπως πάντα, με τα ράφια να γέρνουν από το βάρος, την καλωσόρισε. Έψαξε πέντε λεπτά ανάμεσα στα φαγώσιμα. Δεν της τράβηξε κάτι την προσοχή και άνοιξε την κατάψυξη. Πήρε τη δεκάκιλη συσκευασία παγωτού με γεύση σοκολάτα και φιστίκι και γύρισε πίσω στο σαλόνι. Κάθισε στον καναπέ, άνοιξε την τη-

λεόραση, έβαλε το παγωτό πάνω από ένα περιοδικό στα γόνατά της και άρχισε να το καταβροχθίζει με ένα κουτάλι της σούπας. Μισή ώρα αργότερα κόντευε να το τελειώσει. Ένωσε μια αναγούλα, μια αηδία στο στομάχι. Εκνευρισμένη σηκώθηκε και πέταξε τη συσκευασία με το φτωχό πλέον περιεχόμενο στα σκουπίδια. Έτσι είχε καταντήσει. Όλα της τα ενδιαφέροντα βρισκονταν μέσα σε ένα ψυγείο!

Οταν η Φωφώ συνάντησε τον Μηνά, έναν ωραίο δόκιμο του Πολεμικού Ναυτικού, τον ερωτεύτηκε κεραινοβόλα και έκανε τα πάντα για να γίνει γυναίκα του. Κι όταν το πέτυχε, πίστεψε πως ήταν η πιο ευτυχημένη γυναίκα στον κόσμο. Είκοσι χρόνια μετά ο γάμος της έχει δοκιμάσει κάθε αντοχή της από τις απιστίες του άντρα της, που δε χάνει την ευκαιρία να την υποτιμά. Κι εκείνη, αδύναμη να τον εγκαταλείψει και να φύγει, έχει κλειστεί για τα καλά στο σπίτι, έχοντας πλέον για εραστή... το ψυγείο.

Με τα χρόνια το άλλοτε λυγρόκορμο κορίτσι έχει καταντήσει μια υπέρβαρη ατημέλητη γυναίκα, που ούτε τα δύο έφηβα παιδιά της φαίνεται να την υπολογίζουν. Έχοντας χάσει κάθε αυτοσεβασμό, και βρισκόμενη στα όρια της κατάθλιψης, ένα μικροατύχημα την οδηγεί καλοκαιριάτικα σε φυσικοθεραπευτήριο, ενώ η οικογένειά της την εγκαταλείπει ολομόναχη στον καύσωνα της Αθήνας για να μη χάσουν τις διακοπές τους.

Το γεγονός ότι όλοι αδιαφορούν παντελώς για την κατάσταση της συν το ότι πρέπει να γδυθεί μπροστά στον φυσικοθεραπευτή, έναν ιδιαίτερα γοητευτικό νέο άντρα, την κάνουν να νιώσει τόσο άσχημα, που παίρνει τη μεγάλη απόφαση. Να αδειάσει το ψυγείο από το βάρος του και να χάσει επιτέλους τα περιττά κιλά της αρχίζοντας αυστηρή δίαιτα.

Όμως κανείς δεν περιμένει τις ραγδαίες εξελίξεις που θα ακολουθήσουν και που θα βρουν απροετοίμαστη όχι μόνο την οικογένειά της, αλλά και αυτή την ίδια...

Το βιβλίο είχε πρωτοκυκλοφορήσει με τον τίτλο *Τον άντρα σου κεράτωνα και μάγια μην του κάνεις.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1178-1

9 786180 111781

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16384

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η